

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק י"א

קונטרס 731

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

הזהר והערב רב

ה

יש רועים של הסטרא אחרא וכופין אנשים לתחות שיעבדיהו - עיקר מלכותם הוא על ידי עזות, והעצה להנצל מהם הוא גם כן על ידי עזות לעמוד נגד עזותם..... כג
יש רב דקליפה - הוא גדול ותקיף לפי שעה, אך אין לו קיום כלל ולבסוף כלה ונאבד..... כג
האור החמה: אף הנולדים מזרע ישראל יתרחמי ששורשם מעמלק - כן מבואר גם מהרמב"ם והוא על פי סוד הגלגול..... כה

הרה"ק מצאנו זי"ע..... כו

רוב הרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור המה מהערב רב כל מעשיהם בבשיל כבוד וממון לשרור על הציבור..... כו
כבר כתב כן גם האריז"ל עד דורו שרוב הדור הוא מהערב רב - אנן מה נענין אבתריה בדור זה - מי יודע אם נשאר אחוז אחד שומרי תורה ומצוות ומאמינים כראוי..... כו

הרה"ק מציעשינוב זי"ע..... כח

ביאור בדברי הזרע קודש על ד"ח הנ"ל אף שרואים בהערב רב דברים טובים כמו תורה ודרך ארץ ושלוש, אף על פי כן מוכרחים למאוס בהם, כי הוא זמן בירור - זהו בחירה וניסיון בימים אלו..... כח
רוב הדור וראשים שלהם הם ערב רב - משה בא בעיבור אחת לחמישים שנה שלא יטעו ראשי הערב רב את ישראל..... כט
רוב הדור עם הראשים הם מהערב רב - משה הוצרך להתגלגל בכל דור כמו האריז"ל והבעל שם טוב הקדוש..... ל
כן מקובל גם מהבעל שם טוב הקדוש שקודם ביאת המשיח יהיו רוב מנהיגים וראשי העדה מהערב רב - כל אחד צריך ליפחד שלא יהיה בכלל הערב רב - עכשיו הוא גמר הביור של כל הגלגולים..... ל

הבעל שם טוב זי"ע..... לא

נגד כל צדיק נברא איש משידין יהודאין כדי שיהא הבחירה חפשית..... לא

עוד מהנ"ל..... לב

לכל צדיק אמת יש נגדו מנהיג שקר אין בו ממש אלא משתרר על הבריות ויש לו תקיפות גדול ועל ידי זה הבחירה חפשית..... לב

עוד מהנ"ל..... לג

הצדיק שמעמיד הס"ם הוא נעשה רבי וגדול הדור כדי שיהיה זה לעומת זה נגד הצדיק אמת..... לג

הרה"ק ר' ירחמיאל מפרשיסחא זי"ע..... לג

אם זכה מאירין עיניו מן השמים להכיר את הצדיק האמת - מי שנשתנה לגריעותא אחר שעלה לגדולה סימן שהוא מהסטרא אחרא ורחק תרחקנו..... לג
יש צדיק דקדושה ויש צדיק דקליפה - הסימן להבחין בינותם הצדיק דקדושה ותלמידיו מדקדקים בכל המצוות ושומרים עצמם ממדות רעות ועוסקים רק במדות טובות ובמעשים טובים, והצדיק דקליפה ותלמידיו כל עשיותם בקלות ולעול ולמשא ומתנהגים במדות רעות..... לד
כמו שיש צדיק אמת כן יש קללה כנגדו מהסטרא אחרא מלובש בברכה - הם רבים מאוד - ורבים מעמי הארץ נמשכים אליו..... לה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בשם הבעל שם טוב הק' זי"ע.....לז

אותו צדיק שמעמיד הס"מ הוא נראה לעיני הבריות יותר צדיק מצדיק האמת.....לז
 רב ורבני וגדול הדור מהסטרא אחרא.....לז
 בשם הבעל שם טוב הקדוש זי"ע.....לז
 כל מה שיש בקדושה יש כנגדו ממש להסטרא אחרא, צדיקים, רבנים, שוחטים, חזונים, בעלי
 בתים, חסידים, פרושים, יראי ה'.....לז

דברים הנ"ל בשם הרה"ק מסאסוב זי"ע.....לח

הקדושה נכנעת לפני הסטרא אחרא..... לח
 כל תשוקת הערב הרב לקפוץ בראש - הרה"ק מסאסוב כל מה שיש בקדושה יש נגדו בסטרא
 אחרא, הצדיקים כפופים לפני הסטרא אחרא כי דרכם צלחה - הבעל שם טוב הק' זי"ע יש
 מפורסמים שמפרסם אותם הס"מ - ראש דסטרא אחרא עולה לגדולה פתאום, אבל ראש
 דקדושה לאו בשעתא חדא - הרה"ק מלובלין בהאי פחדא יתיב שמא אינו צדיק - כל צדיק
 צריך לבקש רחמים על עצמו - וכן כל אחד צריך לבקש רחמים על עצמו - וכן כל אחד
 צריך לבקש רחמים שיתקשר לצדיק אמת וינצל מראשי הערב רב..... לח
 תאוה להיות רב ורבי הוא מקליפת נוגה.....מ
 הערב רב אומרים נתנה ראש - צריך להתפלל הרבה שלא ימשך אחרים שלא יפול לצרה
 עמוקה בלי תקומה - הרה"ק מזידיטשוב זי"ע היה מפחד מאוד שמא הוא מקליפת נוגה...מא
 קליפת נוגה היא קשה מאוד וסובר שהוא צדיק ואין כמוהו ונקרא טמא ומטמא.....מב
 נגד הצדיק יש רמאי שד יהודי עושה נפלאות מצד קליפת וגה כדי שיהא הבחירה חפשית -
 אם אתה מעורב טוב ברע תמשך אליו.....מג
 יש מתנאה ועושה עצמו אלוה - רוצה להכניע הכל תחתיו - סובר שהוא גאון עולם וראש
 של כל בני הגולה ומהפך דברי אלוקים חיים - יש בו כל סימני טומאה.....מד
 גאוה להשתרר ולהכניע תחתיו כל הצדיקים הוא עבודה זרה - המשחזה לו כמשחחה
 לעבודה זרה.....מד
 מנהיגי הסטרא אחרא אומרים אני ואפסי עוד.....מה
 המתנאה וסובר אין כמותו בכל העולם סי' שהוא מקליפת נוגה.....מה
 גאוה להיות רבי ורב רוב קליפה זאת מצוי בין הלומדים.....מו
 המיצר לישראל נעשה ראש דקליפה.....מו
 מטעה עמו הערב רב שנתדבק בו.....מו
 שדין יהודאין גוברים בעולם.....מז
 הקליפה של שקר גוברת מאוד.....מז
 צריך תפילות גדולתו שלא לטעות אחרי מנהיגי הס"מ שהוא עשאו וסמכם.....מז
 צדיק אחד בעיר יכול להכניע ראשי הערב רב המתנהגים בהתנשאות שוא.....מח
 הש"ת בעצמו מתפלל הצילה נפשי משפת שקר של שד יהודי.....מח
 אם אין לו יראה הפנימיות והוא רב ורבי הוא מקליפות נוגה.....מט
 הבטחה מהש"ת כי ראשי הערב רב העושין עצמן אלהות רב ורבי יהיו כמו עץ ואבן ולא
 יפעלו שום דבר אצלם.....מט

הרה"ק ר' אליעזר מקמארנא זי"ע.....נ

היצר מפתח לאדם להתנהג בפרישות ולעסוק בתורה יומם ולילה ובאמת הוא מקליפת נוגה
 - והסימן בזה כשיסבור בכל העולם וכולם כבהמות נדמו לפניו - אין לפרוש מן הבריות אלא
 כשאין הולכים בדרך השם.....נ

ישראל היו מקימים שבת אחת
בהלכתה (שתי שבתות בהלכתו), מיד
היו נגאלים.

וכך צריך לשנות בנר דולק
ובמטה מצעת ובשלחן, כמו זה:
אם היה רגיל בימי החל להדליק
נר עם פתילה אחת, יוסיף בשבת
שניה. ובשלחן, אם רגיל לברך
המוציא על לחם אחד, בשבת
יוסיף שני, שהם כמו שלחם
משנה. מטה, הרי נאמר שאם
היה רגיל לשמש ביום חל
בקטטה עם אשתו ובפרוד, לא
יזדוג עם אשתו בשבת אלא
בשלוש, ומשום זה תלמידי
חכמים עונתן מליל שבת לליל
שבת, וצריך לשנות שבת מיום
חל בכל, ואם יש להם שלום בכל
ששת ימות החל, יעשו תוספת
בשבת בפיוס זה לזו באהבה
ובה, כמו שלמעלה, שנאמר
לשכינה פתחי לי אחותי רעיתי
יונתי תמתי, בתוספת דברי פיוס,
כמו זה צריך אדם לפיס את
אשתו בשבת בתוספת דברי
פיוס.

ובזמן שאלהים אחרים רואים
בשבת שנוי בכל, אין להם רשות
לקרב. זהו שכתוב והנר הקרב
יומת, משום שקדש היא לכם
מחלליה מות יומת, ומשום זה
נאמר בכתוב את שבתתי תשמרו
וגומר, ובתוספות הללו נקראת
השכינה מוסף שבת,
וכשמרחקים ממנה כל דרגות
החל, ואין רשות נרה בשבת
להבגס בין הקדוש ברוף הוא
ושכינתו, היא נקראת הקדשה
שלו, וכשמברכים אותה בכרפת
המזון, נקראת ברכה שלו,
ובשניהם היא היחוד שלו, הפלה
שלו. באותו הזמן, השבת היא
שקולה לכל התורה.

מקיימין שבת אחת בהלכתה (ג"א שתי שבתות
בהלכתו), מיד הו נגאלין.

וכך צריך לשנויי בנר דלוק, ובמטה מוצעת,
ובפתורא, כגוונא דא אם הוה רגיל ביומי
דחול לאדלקא שרגא בפתילה חד יוסיף
בשבת תניינא, ובפתורא אם רגיל לברכא
המוציא על נהמא חדא, בשבת יוסיף תניינא,
דאינון כגוונא דלחם משנה, מטה הא אתמר
דאם הוה רגיל לשמש ביומא דחולא בקטטה
עם אתתיה ובפרודא, לא יזדוג לאתתיה
בשבתא אלא בשלמא, ובגין דא תלמידי
חכמים עונתן מליל שבת לליל שבת, וצריך
לשנויי שבת מיומא דחולא בכלא, ואם אית
לון שלמא בכל שית יומין דחולא, יעבדון
תוספת בשבתא בפיוסא דא לדא ברחימו סגי,
כגוונא דלעילא, דאתמר לגבי שכינתא (שיר ה
ב) פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי, בתוספת
מלין דפיוסא, כגוונא דא צריך בר נש לפיוסא
לאתתיה בשבת בתוספת מלין דפיוסא.

ובזמנא דאלהים אחרים חזין בשבת שנוינא
בכלא, לית לון רשו לקרבא, הדא

הוא דכתיב (במדבר א נא) והנר הקרב יומת, בגין
דקדש היא לכם מחלליה מות יומת, ובגין
דא אתמר בקרא (ויקרא טו ג) את שבתתי תשמרו
וגומר, ובאלין תוספת אתקריאת שכינתא
מוסף שבת, וכד מתרחקין מינה כל דרגין
דחול, ולא אית רשו נוכראה בשבת, לאעלא
בין קודשא בריך הוא ושכינתיה, איהי
אתקריאת קדושה דיליה, וכד מברכין לה
בברכת מזונא אתקריאת ברכה דיליה,
ובתרויהו איהי יחוד דיליה, פלה דיליה,
בההוא זמנא איהי שבת שקולה בכל אורייתא.

וְשָׂרְגָא אִיהֵי דִיִּקְנָא דְמִנְרַתָּא, וְצָרִיף לְמַהוּי
 לְיִמְיָא, וְעֵלָה אֶתְמַר הַרוּצָה לְהַחֲפִים
 יְדָרִים, וּפְתוּרָא דְשַׁבַּת צָרִיף לְמַהוּי לְשִׁמְאֵלָא,
 וְעֵלָה אֶתְמַר הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר וְצִפִּין, מָטָה בֵּין
 צָפוֹן לְדָרוֹם, וְשַׁבַּת אִיהוּ אוֹת בְּרִית מִלֵּה,
 אוֹת דְתַפְלִין, מָאן דְמַחְלֵל דָּא כְּאֵלוּ מַחְלֵל
 דָּא, תַּפְלִין דְרִישָׁא לְקַבֵּל זְכוּר, תַּפְלִין דִּיד
 לְקַבֵּל שְׁמוּר, מָה רְשׁוֹת הַרְבִּים אִיהוּ חִלוּל
 שַׁבַּת, אוּף הָכִי אוֹת בְּרִית אִיהֵי חִלוּל דִּילֵיה
 זוּנָה, וְדָא רְשׁוּ נֹכְרָאָה, לִית פְּקוּדָא דְעֵשָׂה
 וְלֹא תַעֲשֶׂה דְלָא (דף נז ע"ב) אֲשַׁתְּפַח בְּשַׁבַּת,
 וּבְגִין דָּא שַׁבַּת הִיא שְׁקוּלָה כְּכֹל אוֹרִייתָא
 כְּלָה.

וְכֵן שְׁכִינְתָא תַתְּאָה אֶתְקַרִיאת שׁוּפְרָא
 דְשְׁכִינְתָא עֲלָאָה דְאִיהֵי שׁוּפְרָא גְדוֹל, תַּקַּע
 בְּשׁוּפְרָא גְדוֹל לְחִירוֹתְנָו, תַּקַּע שׁוּפְרָא אִיהוּ לְשׁוֹן
 תַּקִּיעָה דְוִדְאֵי שְׁכִינְתָא תַתְּאָה אִיהֵי תַקִּיעָה
 דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא מְסֻטָּרָא דִימִינָא,
 וְאֶתְקַרִיאת שְׁבָרִים דִּילֵיה מְסֻטָּרָא דְשִׁמְאֵלָא,
 וְאֶתְקַרִיאת תְּרוּעָה דִּילֵיה מְסֻטָּרָא דְעֵמוּדָא
 דְאִמְצָעִיתָא, דְאִיהוּ דַעַת, וּבְגִין דָּא
 אֶתְמַר (תהלים פט טז) אֲשָׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה,
 יוֹדְעֵי בְדַעַת, דְאֶתְמַר בֵּיה (משלי ג כ) בְּדַעַתוֹ
 תְהוֹמוֹת נִבְקָעוּ, וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלָאוּ (שם כד
 ה) אִיהֵי שׁוּפְרָא, וְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא קוֹל
 הַשׁוּפְרָא, וּבְזִמְנָא דְהִיא סְלָקָא לְגַבִּיהַּ בַּתְּלַת
 קַטְרִין אֵלִין, אֶתְמַר בֵּיה (שמות יט ט) וַיְהִי קוֹל
 הַשׁוּפְרָא הוֹלֵף וַחֲזַק מְאֹד, הוֹלֵף בַּתַּקִּיעָה, וַחֲזַק
 בְּשְׁבָרִים, מְאֹד בַּתְּרוּעָה.

וְאִיהֵי יוֹם הַפְּפוּרִים, וְכַד אֶתְקַשְׁטַת קְדָמִיהַּ
 בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירִין דְאֵינוֹן לְבוּשֵׁי כְפָרָה,
 אֶתְקַרִיאת צִיץ דִּילֵיה, מְצַנְפַת דִּילֵיה, אֲבִנְט
 דִּילֵיה, אִיהֵי כְלִילָא מְאֲרַבַּע בְּגָדֵי לְבָן מְסֻטָּרָא דִימִינָא, וּמְאֲרַבַּע בְּגָדֵי

וְהַגֵּר הוּא צוּרַת הַמְנוּרָה, וְצָרִיף
 לְהִיּוֹת לְיָמִין, וְעֵלֵיהָ נְאָמַר הַרוּצָה
 לְהַחֲפִים יְדָרִים, וְשִׁלְחֵן הַשַּׁבַּת
 צָרִיף לְהִיּוֹת לְשִׁמְאֵל, וְעֵלֵיו נְאָמַר
 הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר יְצִפִּין. הַמָּטָה
 בֵּין צָפוֹן לְדָרוֹם, וְשַׁבַּת הִיא אוֹת
 בְּרִית מִלֵּה, אוֹת הַתַּפְלִין, מִי
 שְׁמַחֲלֵל אֶת זֶה כְּאֵלוּ מַחְלֵל אֶת
 זֶה. תַּפְלִין שֶׁל רֹאשׁ כְּנֶגֶד זְכוּר,
 תַּפְלִין שֶׁל יָד כְּנֶגֶד שְׁמוּר, מָה
 רְשׁוֹת הַרְבִּים הוּא חִלוּל שַׁבַּת,
 אִף כִּף אוֹת בְּרִית הִיא חִלוּל שְׁלוֹ
 זוּנָה, וְזוֹ רְשׁוֹת נְכָרָאָה, אֵין מְצוּת
 עֲשֶׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה שְׁלֹא נִמְצְאת
 בְּשַׁבַּת, וּמִשׁוּם זֶה, הַשַּׁבַּת הִיא
 שְׁקוּלָה כְּכֹל הַתּוֹרָה כְּלָה.

וְכֵן שְׁכִינְתָא תַתְּוֹנָה נְקַרִיאת שׁוּפְרָא
 מְצַד הַשְּׁכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא
 שׁוּפְרָא גְדוֹל, תַּקַּע בְּשׁוּפְרָא גְדוֹל
 לְחִירוֹתְנָו, תַּקַּע שׁוּפְרָא שֶׁהוּא לְשׁוֹן
 תַּקִּיעָה, שְׁוִדְאֵי שְׁכִינָה תַתְּוֹנָה
 הִיא תַקִּיעָה שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא
 מְצַד הַיָּמִין, וְנְקַרִיאת שְׁבָרִים שְׁלוֹ
 מְצַד הַשִּׁמְאֵל, וְנְקַרִיאת תְּרוּעָה
 שְׁלוֹ מְצַד הַעֵמוּד הָאִמְצָעִי, שֶׁהוּא
 דַעַת, וּמִשׁוּם זֶה נְאָמַר אֲשָׁרֵי הָעָם
 יוֹדְעֵי תְרוּעָה, יוֹדְעֵי בְדַעַת,
 שְׁנְאָמַר בּוֹ בְּדַעַתוֹ תְהוֹמוֹת
 נִבְקָעוּ. וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלָאוּ,
 הִיא שׁוּפְרָא, וְהַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא
 הוּא קוֹל הַשׁוּפְרָא, וּבְזִמְנָן שֶׁהִיא
 עוֹלָה אֵלָיו בְּשִׁלְשַׁת הַקְּשָׁרִים
 הַלְלוּ, נְאָמַר בּוֹ וַיְהִי קוֹל הַשׁוּפְרָא
 הוֹלֵף וַחֲזַק מְאֹד, הוֹלֵף בַּתַּקִּיעָה,
 וַחֲזַק בְּשְׁבָרִים, מְאֹד בַּתְּרוּעָה.
 וְהִיא יוֹם הַפְּפוּרִים, וּבְשִׁמְתַקְשָׁטַת לְפָנָיו בְּלְבוּשֵׁים
 יְפִים, שֶׁהֵם לְבוּשֵׁי כְפָרָה, הִיא
 נְקַרִיאת הַצִּיץ שְׁלוֹ, הַמְצַנְפַת שְׁלוֹ,
 הָאֲבִנְט שְׁלוֹ. הִיא כְלוּלָה
 מְאֲרַבַּעַה בְּגָדֵי לְבָן מְצַד הַיָּמִין,
 וּמְאֲרַבַּעַה בְּגָדֵי זָהָב מְצַד

וּמְאֲרַבַּע בְּגָדֵי לְבָן מְסֻטָּרָא דִימִינָא, וּמְאֲרַבַּע בְּגָדֵי

השמאל. באותו זמן שמתקשטת
בלבושים הללו של פפרה, נאמר
בה ותלבש אסתר מלכות, ובהם
נכנסת לפני ולפנים. זהו שכתוב
ותעמד בחצר בית המלך
הפנימית, ובהם נשאה חן בעיניו,
וסוד הדבר - וראייתה לזכר ברית
עולם, ומיד אדניי שמעיה אדניי
סלחה אדניי הקשיבה ועשה אל
תאחר.

פורים נקראת על שם יום
הכפורים, שעתידים להתענג בו,
ולשנות אותו מענוי לענג, ומה
שהיא שכינה אסור בו נעילת
הסנדל, באותו זמן נאמר בה מה
יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענג
ושמחה, וכמה טובות מזמנות
אליה, וזה יהיה בזמן הגאולה
במהרה.

ומי גרם ענוי לשכינה בגלות?
אלא סוד הדבר, ובכן אבא אל
המלך אשר לא כדת, משום
שנכנסת בלי בעלה, שנאמר בו
מימינו אש דת למו, שבטלו בה
תורה, וזה גרם אבדן של בית
ראשון ושני, זהו שכתוב וכאשר
אבדתי אבדתי. ועם כל זה, אף
על גב שנכנסה בלי בעלה, שהוא
דברי תורה, עם כל זה נכנסה עם
האבות, שהם שלשת ימים לילה
ויום שהתענתה בהם, והם עדים
שהעלמה נכנסה עמו למלך. זהו
שכתוב ובה הנערה באה אל
המלך, נערה ודאי באה אל
המלך, שאיש לא ידעה אלא
בעלה, וכמו שפערב היא באה
נערה בתולה ודאי, כך גם בבקר
היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה
ערב ובקר פעמים קורין לישראל
בעלה, ומעידים עליה שלא
החליפה אותו היא ובניה באחר,
ומשום זה ישראל אומרים בכל

זהב מסטרא דשמאלא, בההוא זמנא
דאתקשטת באלין לבושין דכפרה אתמר
בה (אסתר ה א) ותלבש אסתר מלכות, ובהון
עאלת לפני ולפנים, הדא הוא
דכתיב (שם) ותעמוד בחצר בית המלך
הפנימית, ובהון נשאה חן בעיניו, ורזא דמלה
וראייתה לזכור ברית עולם (בראשית ט טז), ומיד
אדניי שמעיה אדניי סלחה אדניי הקשיבה
ועשה אל תאחר (דניאל ט יט).

פורים אתקריאת על שם יום הכפורים,
דעתידין לאתענגא ביה, ולשנויי ליה
מענוי לענג, ומה דאיהי שכינתא אסור ביה
נעילת הסנדל, בההוא זמנא אתמר בה (שיר ז
ב) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענוגא
וחדוה וכמה טבין מזומנין לגבה, ודא יהא
בזמנא דפורקנא בעגלא.

ומאן גרם ענוי לשכינתא בגלותא, אלא רזא
דמלה ובכן אבא אל המלך אשר לא
כדת (אסתר ד טז), בגין דעאלת בלא בעלה, דאתמר
ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו, דבטילו בה
אורייתא, ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני,
הדא הוא דכתיב (אסתר ד טז) וכאשר אבדתי
אבדתי, ועם כל דא אף על גב דעאלת בלא
בעלה דאיהו דברי תורה, עם כל דא עאלת
באבהן, דאינון שלשת ימים לילה ויום
דאתענת בהון, ואינון סהדין דעולימתא עאלת
ביה למלכא, הדא הוא דכתיב (שם ב יג) ובה
הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל
המלך דאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמה
דבערב היא באה נערה בתולה ודאי, הכי נמי
בבקר היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה ערב
ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, וסהדין
עלה דלא חליפת ליה היא ובנהא באחרא, ובגין דא ישראל אמרין בכל

יֹמָא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה
 אֶחָד, שְׁמַע אֶחָד, שְׁמַע אֶחָד, שְׁמַע
 אֶחָד, בְּגִין דְּאָח לְצַרְה יוֹלֵד (משלי יז)
 וְעַלֵּיהּ אֲתָמַר (תהלים לב ז) אַתָּה סֵתֵר לִי בְרוּךְ
 אַתָּה בְּבוֹאֶךָ (דברים כח ו), יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ
 אַחִיךָ (בראשית מט כח), בְּגִין דְּבִיהּ יְהוָה וְבִיהּ ד',
 בִּיהּ אִיהִי נְטִירָא.

יֹמָא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה
 אֶחָד, שְׁמַע אֶחָד, שְׁמַע אֶחָד, שְׁמַע
 אֶחָד, בְּגִין דְּאָח לְצַרְה יוֹלֵד, וְעַלֵּיו
 נֶאֱמַר אַתָּה סֵתֵר לִי, בְרוּךְ אַתָּה
 בְּבֹאֶךָ, יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ אַחִיךָ,
 מְשֻׁם שְׂבוּ יְהוָה וְבוֹ ד', בּוֹ הִיא
 שְׁמוּרָה.

וְעַלֵּיו נֶאֱמַר וַיְהִי אֲמֵן אֵת הַדְּפָה,
 הוּא אֲמֵן שְׁלֵה וְהִיא אֲמֵנָה שְׁלוּ,
 וְהוּוּ שְׁנֶאֱמַר כְּאֶשֶׁר הִיְתָה בְּאֲמֵנָה
 אֲתוּ, וְלֹא נִגַע בָּהּ הַנְּכָרִי שֶׁהוּא
 אַחְשֻׁרוּ"ש, מְשֻׁם שְׂאָח עֲמָה
 וְדַאי, וְהוּא הַסְתִּיר אֹתָהּ מִמֶּנּוּ.
 בְּמָה הַסְתִּיר אֹתָהּ מִמֶּנּוּ? בְּנִקְדָּה
 שֶׁהִיא הַקּוּץ שֶׁל הָאוֹת ד' מִן
 אֶחָד, א"ח שׁוֹמֵר ד' שְׁלֵא יִקְרַב
 אַחֵר אֵלֶיהָ. זֶהוּ שְׁכַתוּב אֲנִי
 יְהוָה הוּא שְׁמִי וּבְכוּדִי לְאַחֵר
 לֹא אֶתָּן, וְהַנְּקִדָּה הַזֶּה הִיא אוֹת
 בְּרִית, שְׁבֵה נִשְׁמַלֵם א"ח לְעֶשֶׂר,
 וּבֵה נְעֻשֶׂה י', וּמִי שֶׁמִּשְׁקַר בְּבְרִית
 מִלָּה, גוֹרֵם שֶׁתִּסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ
 שְׁכִינָה, שֶׁהִיא הַיְחודֵד שֶׁל הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, וְשׁוֹלֵט עֲלָיו ש"ד
 שֶׁהוּא אַחֵר.

וְדַאי י' שֶׁל שְׂדֵי, הִיא קוּץ מִן ד'
 שֶׁל אֶחָד, וְאֵם מִשְׁקַר, הַעֲבִיר קוּץ
 מִן ד' מִן אֶחָד וְנִשְׁאָר אַחֵר,
 וּמְשֻׁם זֶה אֶמַר הַכְּתוּב לֹא
 תִּשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר וְגוֹמַר,
 וּבִאוּתוֹ זְמַן שֶׁשׁוֹלֵט עַל אָדָם שֶׁד
 שֶׁהוּא אֵל אַחֵר, הוּא מִשְׁתַּעֲבֵד
 בּוֹ בְּכָל מִינֵי עֲנוּיִים, וְחֵטָא זֶה
 גֵּרָם לְיִשְׂרָאֵל שֶׁיִּשְׁתַּעֲבְדוּ בְּהֵם
 אֲמוֹת הָעוֹלָם.

וּמִי שֶׁשׁוֹמֵר אוֹת הַבְּרִית בְּכָל
 מְקוֹם שֶׁהוּא, בֵּין בְּבְרִית מִלָּה
 בֵּין בְּשֵׁבֶת וַיָּמִים טוֹבִים, הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתוֹ בְּגִלְלָה
 בְּכָל מְקוֹם, וּמְכַסֶּה עֲלָיו
 מְשׁוֹנְאָיו, כְּמוֹ שֶׁמִּשֶּׁה נֶאֱמַר בּוֹ

וְעַלֵּיהּ אֲתָמַר (אסתר ב ז) וַיְהִי אֲמֵן אֵת הַדְּפָה,
 הוּא אֲמֵן דִּילָהּ וְאִיהִי אֲמוּנָה דִּילָהּ,
 וְדֹא אִיהִי דְאֲתָמַר (שם ט) כְּאֶשֶׁר הִיְתָה בְּאֲמֵנָה
 אֲתוּ, וְלֹא נִגַע בָּהּ נוֹכְרָאָה דְאִיהִי אַחְשֻׁרוּ"ש,
 בְּגִין דְּאָח עֲמָה וְדַאי, וְאִיהִי סֵתִיר לָהּ מִיָּנִיה,
 בְּמֵאֵי סֵתִיר לָהּ מִיָּנִיה בְּנִקְוֵדָה דְאִיהִי קוּצָא
 דְּאֵת ד' מִן אֶחָד, א"ח נְטִיר ד', דְּלֹא יִתְקַרֵּב
 לְגַבְהָ אַחֵר, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה מב ח) אֲנִי
 יְהוָה הוּא שְׁמִי וּבְכוּדִי לְאַחֵר לֹא אֶתָּן, וְהִיא
 נְקוּדָה אִיהִי אוֹת בְּרִית, דְּבֵה אֲשַׁתְּלִים א"ח
 לְעֶשֶׂר, וּבֵה אֲתַעֲבִיד י', וּמֵאֵן דְּמִשְׁקַר בְּבְרִית
 מִלָּה גֵּרָים לְאֲסַתְּלָקָא מִיָּנִיה (דף נח
 ט"ו) שְׁכִינְתָא, דְאִיהִי יְחודָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, וְשְׁלִיט עֲלֵיהּ ש"ד דְאִיהִי אַחֵר.

וְדַאי י' דְשְׂדֵי, אִיהִי קוּצָא מִן ד' דְאֶחָד, וְאֵם
 מִשְׁקַר אַעֲבַר קוּצָא מִן ד' מִן אֶחָד
 וְאֲשַׁתָּאֵר אַחֵר, וּבְגִין דָּא אֶמַר קְרָא (שמות לד)
 לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר וְגוֹמַר, וּבֵה הוּא
 זְמַנָּא דְשְׁלֵטָא עַל בְּר נֶשׁ שֶׁד דְאִיהִי אֵל אַחֵר,
 אִיהִי מִשְׁתַּעֲבֵד בִּיהּ בְּכָל מִינֵי עֲנוּיִין, וְחוּבָא
 דָּא גֵּרָם לְיִשְׂרָאֵל לְאֲשַׁתַּעֲבְדָא בְּהוּן אֲוּמִין
 דְעַלְמָא.

וּמֵאֵן דְנְטִיר אוֹת בְּרִית בְּכָל אֶתֵר דְאִיהִי, בֵּין
 בְּבְרִית מִלָּה, בֵּין בְּשֵׁבֶת וַיָּמִין טִבִּין,
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לִיהּ בְּגִינָה בְּכָל אֶתֵר,
 וּמְכַסֵּי עֲלָיו מְשֻׁנְאוֹי, כְּגוֹנוּנָא דְמִשֶּׁה דְאֲתָמַר

בִּיהּ (תהלים צא א) בְּצַל שְׂדֵי

בצל שד"י יתלונן, וכמו שאסתור שהסתיר אותה מאחשורוש שהוא ערל וטמא, ושם במקומה שנית (ג"א שרית) בדיוקנא דילה, הדא הוא דכתיב (אסתר ב יג) כל אשר תאמר וגומר, בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני, והוא שמר אותה מהמן הרשע. זהו שכתוב מצר תצרני, שהוא צר ואויב.

ומשום הקנאה היו שפסה הקדוש ברוף הוא באות שלו על אסתר, שהיא הקדושה שלו, שאין הקדושה פחות מצורה, התלבשו עשרה כתרים תחונים בעשרה בנים של המן, ששם אל אחר, שהמן אמר ועשרת אלפים כבר פסך אשקל וגומר, והכל לטל נקמה מאסתר ואמתה, שנאמר בה ותלבש אסתר מלכות, והקדוש ברוף הוא מסר אותם בידיו ובזר אמתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ, והוא עשה עץ גבוה חמשים אמה, והקדוש ברוף הוא נטל ממנו נקמה ומבניו בשכינה העליונה שהכיתה את המצרים חמשים מכות.

ועוד, שכינה נקראת צדקה, והקדוש ברוף הוא בעל צדקה, ובגלות היא עניה ובניה עניים, והקדוש ברוף הוא פביכול הוא עני, כשהוא מחוץ למקומו, ובגלות נאמר הן אראלם צעקו חצה וכו', ובאיה מקום הוא עני והיא עניה? בצדיק שהוא ברית, ומשום שחטאו בו ישראל למטה, הנקר הוא יחבר ויבש בבית ראשון ושני, והשכינה בו היא חרבה ויבשה, משום שהן גרמו שיתכנסו ממנו המים העליונים, והשכינה נשאת יבשה. זהו שכתוב יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה.

יתלונן, וכגונא דאסתר דסתיר לה מאחשורוש דאיהו ערל וטמא, ושוי באתריה שנית (ג"א שרית) בדיוקנא דילה, הדא הוא דכתיב (אסתר ב יג) כל אשר תאמר וגומר, בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני, ואיהו נטיר לה מהמן הרשע, הדא הוא דכתיב (תהלים לבז) מצר תצרני, דאיהו צר ואויב.

ובגין האי קנאה דכסי קודשא ברוף הוא באות דיליה על אסתר, דאיהי קדושה דיליה, דלא איהי קדושה פחות מעשרה, אתלבשו עשרה כתרין תתאין בעשרה בגין דהמן, דתמן אל אחר, דהמן אמר ועשרת אלפים כבר פסך אשקול וגומר (אסתר ג ט), וכלא לנטלא נוקמא מאסתר ואומתה, דאתמר בה (שם ה א) ותלבש אסתר מלכות, וקודשא ברוף הוא מסר לון בידהא ובידא דאומתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ (שם ט כה), ואיהו עבד עץ גבוה חמשים אמה, וקודשא ברוף הוא נטיל נוקמא מניה ומבניו בשכינתא עלאה, דמחאת למצראי חמשים מכות.

ועוד שכינתא אתקריאת צדקה, וקודשא ברוף הוא בעל צדקה, ובגלותא איהי עניה, ובנהא עניים, וקודשא ברוף הוא פביכול איהו עני פד איהו בר מאתריה, ובגיינה אתמר (ישעיה לג ז) הן אראלם צעקו חוצה וכו', ובאן אתר איהו עני ואיהי עניה בצדיק דאיהו ברית, ובגין דחאבו ביה ישראל לתתא איהו נקר יחבר ויבש (איוב יד יא) בבית ראשון ושני, ושכינתא איהי ביה חרבה ויבשה, בגין דאינון גרמי דיתפנשון מניה מיין עלאין, ושכינתא אשתארת יבשה, הדא הוא דכתיב (בראשית א ט) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה.

וְכֹל מֵאֵן דְּעֵבִיד צְדָקָה בְּמִסְכְּנַא גְרִים הֵהוּא
 נְהָר דִּיתְמַשְׁפָּן מַעֲדָן דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה,
 לְהַשְׁקוּת אֶת הַגָּן דְּאִיהִי ד' דְּלָה מִסְכְּנַא, וְעֵנִי
 אִיהוּ יוֹם שַׁבַּת, וּמֵאֵן דְּמִקְיִים בְּהָ עֲנֵג שַׁבַּת
 גְרִים לְאַשְׁקָאָה הֵהִיא ד', וְהֵהוּא עֵנִי אֲתַמְלִי
 וְאֲתַקְרִי נְהָר, וּמֵאֵן דְּאִית לִיה רִשׁוּ לְמַעֲבַד
 עֲנֵג שַׁבַּת וְלֹא עֵבִיד, אֲתַהֲפֹךְ לִיה עֲנֵג לְנִגְע
 צָרְעָת, וְהָרִיב בִּיתִיה וּמְמוֹנִיה, וְכֵן עֲנִיָּה אִיהִי
 אוֹרִיָּתָא דְעַל פֶּה וְדַאי, וְאִיהִי קִבְלָה בַּד
 מְקַבְּלָא מִבְּעַל צְדָקָה, דְּאִיהוּ אוֹרִיָּתָא דְּבִכְתָּב,
 בַּד אֲזֻלַּת לְגַבִּיָּה לְקַבְּלָה אֲתַקְרִיאַת הַלְכָה, בַּד
 מְקַבְּלָא מִגִּיָּה אֲתַקְרִיאַת קַבְּלָה, וּבְהֵהוּא זְמַנָּא
 אִיהִי פְלִיגַת מַה דִּיהֲבִין לָהּ לְעַבְדִּין דִּילָהּ
 וְלִבְנִין וְלְעוֹלָמִין דִּילָהּ, כְּמַה דְּאֵת אָמֵר (משלי
 לא טו) וּתְתֵן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֹק לְנַעֲרוֹתֶיהָ,
 וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין, מִהֵהוּא דְּמְקַבְּלִין מִיָּנָה.
 בְּעַל קַבְּלָה אִיהוּ עֲמוּדָא דְּאִמְצְעִיתָא, וְאִיהִי
 קַבִּילַת מִיָּנִיה, וּבְאֵן אֲתַר קַבִּילַת מִגִּיָּה
 בִּימִינָא, בְּגִין דְּעֲלִיָּה אֲתַמֵּר פִּי יְמִינְךָ פִּשׁוּטָה
 לְקַבֵּל שְׂבִים, הַלְכָה אִיהִי מִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא,
 קַבְּלָה (דף נח ע"ב) הִיא מִסְטָרָא דִּימִינָא, הַלְכָה
 בְּשִׁמְאֵלָא לְגַבִּי בְּעֲלָה, וְקַבִּילַת מִגִּיָּה בִּימִינָא
 וְנִחְתָּא מְלִיא לְגַבִּי צְדִיק, וּבְגִין דָּא (תהלים לו
 כה) לֹא רְאִיתִי צְדִיק גֹּעֵזֵב וְכוּ', (ובמאי) וְכֹד
 נִחְתָּא מְלִיא לְגַבִּי בְּעֲלָה דְּאִיהוּ ו', נְהָר
 דְּאֲתַמְשְׁפָּן מַעֲדָן, ו' עֲאֵל בְּד' וְאֲתַעֲבִידַת ה',
 וּמַה דִּיהוּ צְדָק אֲתַעֲבִידַת צְדָקָה לְגַבִּי עֵנִי
 דְּאִיהוּ צְדִיק.

וְכֹל מִי שְׁעוּשָׁה צְדָקָה עִם הָעֵנִי,
 גוֹרֵם לְאוֹתוֹ נְהָר שִׁימְשֵׁף מַעֲדָן,
 שְׂהוּא הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה. לְהַשְׁקוּת
 אֶת הַגָּן, שְׂהִיא דְל"ת, דְּלָה עֲנִיָּה,
 וְעֵנִי הוּא יוֹם שַׁבַּת, וּמִי שְׂמִקְיִים
 בְּהָ עֲנֵג שַׁבַּת, גוֹרֵם לְהַשְׁקוּת
 אוֹתָהּ הַדְּל"ת, וְאוֹתוֹ עֵנִי מִתְמַלָּא
 וְנִקְרָא נְהָר, וּמִי שִׁישׁ לוֹ רִשׁוּת
 לְעֲשׂוֹת עֲנֵג שַׁבַּת וְלֹא עוֹשָׂה,
 מִתְהַפֵּךְ לוֹ עֲנֵג לְנִגְע צָרְעָת,
 וּמִחְרִיב בֵּיתוֹ וּמְמוֹנוֹ, וְכֵן עֲנִיָּה
 הִיא הַתּוֹרָה בְּעַל פֶּה וְדַאי, וְהִיא
 קַבְּלָה כְּשִׁמְקַבְּלַת מִבְּעַל צְדָקָה,
 שְׂהִיא תוֹרָה שְׂבִכְתָּב, כְּשִׁהוּלְכַת
 אֲלִיו לְקַבְּלָה נִקְרָאת הַלְכָה,
 כְּשִׁמְקַבְּלַת מִמֶּנּוּ נִקְרָאת קַבְּלָה,
 וּבְאוֹתוֹ זְמַן הִיא מִחְלֻקַּת מַה
 שְׂנוֹתָנִים לָהּ לְעַבְדִּים שְׂלָהּ
 וְלִבְנִים וְלְעַלְמִים שְׂלָהּ, כְּמוֹ
 שְׂנֵאמֵר וּתְתֵן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֹק
 לְנַעֲרוֹתֶיהָ, וּמְקַבְּלִים זֶה מִזֶּה,
 מֵאוֹתוֹ שְׂמִקְבָּלִים מִמֶּנּוּ.
 בְּעַל קַבְּלָה הוּא הָעֲמוּד הָאִמְצְעִי,
 וְהִיא קַבְּלָה מִמֶּנּוּ, וּבְאִיָּה מְקוֹם
 קַבְּלָה מִמֶּנּוּ? בְּיָמִין, מִשּׁוּם
 שְׂעֲלִיו נֵאמֵר פִּי יְמִינְךָ פִּשׁוּטָה
 לְקַבֵּל שְׂבִים. הַלְכָה הִיא מִצַּד
 הַשְּׂמָאל, קַבְּלָה הִיא מִצַּד הַיָּמִין,
 הַלְכָה בְּשִׁמְאֵל אֵל בְּעֲלָה,
 וּמְקַבְּלַת מִמֶּנּוּ בְּיָמִין וְיִזְרְדַת
 מְלֵאָה אֵל הַצְּדִיק, וּמִשּׁוּם זֶה לֹא
 רְאִיתִי צְדִיק גֹּעֵזֵב וְכוּ', (ובמנה)
 וּכְשִׁיזְרְדַת מְלֵאָה אֵל בְּעֲלָה
 שְׂהוּא ו', הִנְהָר שְׂנִמְשֵׁף מַעֲדָן, ו'
 נִכְס לְד' וְנַעֲשִׂית ה', וּמַה שְׂהִיָּה
 צְדָק נַעֲשָׂה צְדָקָה לְעֵנִי שְׂהוּא
 צְדִיק.

וְעַל אוֹתוֹ הִנְהָר נֵאמֵר שְׂמֵשׁ
 בְּשַׁבַּת צְדָקָה לְעֵנִים, וְעֲלִיו נֵאמֵר
 צְדָקָה תְרוּמָם גוֹי, וּמַה שְׂהִיָּתָה
 צְדָק דִּין, נַעֲשִׂית רַחֲמִים, וְכֹל
 הַסְפִירוֹת נִקְרָאוּ עַל שְׂמָה מֵאֲזוּנֵי
 צְדָק, אֲבָנֵי צְדָק, אִיפַת צְדָק וְהִין
 צְדָק, כְּשִׁהֲתַרְחַק מִמֶּנּוּ בְּעֲלָה,

וְהֵהוּא נְהָר עֲלִיָּה אֲתַמֵּר שְׂמֵשׁ בְּשַׁבַּת צְדָקָה
 לְעֵנִים, וְעֲלִיָּה אֲתַמֵּר (משלי יד לד) צְדָקָה
 תְרוּמָם גוֹי, וּמַה דִּיהוּת צְדָק דִּינָא, אֲתַעֲבִידַת
 רַחֲמֵי, וְכֹל סְפִירָן עַל שְׂמָה אֲתַקְרִיאוּ, מֵאֲזוּנֵי
 צְדָק אֲבָנֵי צְדָק אִיפַת צְדָק וְהִין צְדָק (ויקרא ט

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בשורה משמחת ביותר
לעם ישראל

ערוץ
הזוהר
העולמי

קול הזוהר
0722-990044

"תיבת נח" של הרשב"י

לראשונה בהסטוריה היהודית!
יאכטה בלב ים

המשדרת ערוץ חדש "קול הרשב"י ו-"קול הזוהר"
24 שעות ביממה לכל העולם כולו!

עם ישראל מודה לתורם האוניה
ניתנה להצלחה מרובה ולביטול גזירות רעות מעם ישראל,
ולביאת המשיח בחדס וברחמים.

את קול הזוהר תלמדו, ואת שופרו של משיח תשמעו.

להפעלת הערוץ דרוש לנו משדר רב עוצמה
שעלותו כ-150,000 ₪!

זכה גם אתה להיות שותף בזכות העצומה

חייג עכשיו ותזכה לעולם הבא: 054-4577956 / 0548-436784

ניתן להקדיש לעילוי נשמת, לזיווג הגון, לרפו"ש, לאריכות ימים,
לפרנסה טובה, נחת מהילדים, ולכל הישועות.
אפשרות לפריסת תשלומים.